

Jabovnický evangelik

Rok 2019 ročník 22

4

Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží.

(Marek 1,15)

Pavel Pokorný je od roku 2000 farářem sboru v Praze-Střešovicích. Jeho předchozím působištěm byl Trutnov (1987 – 1999), kam nastoupil po studiích a po základní vojenské službě. Při svém ročním pobytu v USA se zaměřil na pastorační práci. Působí též jako nemocniční kaplan pro mobilní hospic Cesta domů. Je ženatý, má čtyři děti.

S bratrem farářem Pokorným a s jeho manželkou jsme se setkali v Javorníku při srpnových bohoslužbách. Velmi pěkně tehdy pozdravili náš sbor a po bohoslužbách si s námi dlouze vykládali před kostelem, což nás povzbudilo.

Farář Pavel Pokorný, 1. náměstek synodního seniora

Marek 1,15 : Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží.

Naplnil se čas, už je to tady. Říká Ježíš a srdce jeho posluchačů se zachvějí. Teď se události dávají do pohybu. Něco podstatného se mění. „Už je to tady!“, volali lidé na náměstích v listopadu 1989. Čas dospěje ke zlomovému bodu, číše přeteče, okolnosti se příhodně sejdou, doba těhotná očekáváním začíná přinášet své plody. Krásné chvíle. Okamžiky, které povzbuzují, nabíjejí, aktivizují.

A pak jsou zas časy tíživé, hodiny z olova, časy jakoby nehybné, anebo se jakoby sunoucí k horšímu, časy takřka beznadějně. V čem žijeme nyní? Jaký je tento čas? Co s námi dělá? K čemu je vhodný, příhodný?

Ježíš říká: „Naplnil se čas!“ Ale co tím vlastně říká? Že se sešly vhodné okolnosti? Společenské, politické, ekonomické? Okolnosti příhodné pro změnu? Že jsou lidé konečně duchovně připraveni, spirituálně hladoví, otevření oslovení? Nezdá se. Jsou spíše politicky zoufalí. Jan Křtitel je uvězněn, opakovaná vzepětí proti moci Říma nikam nevedou. Jsou duchovně skeptičtí. (Z Galileje žádný prorok nepovstane; Mesiáše sice někteří čekají, ale docela jiného.) Ježíš neoznamuje, že se časy mění a doba nazrála, nýbrž přichází se svou zvěstí spíše době navzdory. Neboť nikoli doba a její okolnosti, nýbrž Bůh určuje svůj čas. Bůh věci mění. Boží čas je jiný než lidský - je jiný než naše pocity, naše porozumění a vnímání času, ve kterém právě žijeme.

My se ovšem necháváme hodně časem určovat. „Taková byla doba!“ říkáváme s povzdechem omluvně, když si začneme připouštět svou pasivitu a neschopnost. Doba totality nám bránila žít radostně a nadějně naší

křesťanskou vírou? A nadcházející doba samofinancování zničí mizející atoly našich sborů? Kdyby to tak mělo být, kdyby tolik mělo záležet na době, tak proč jsme se jako církev nerozvinuli a nerozkvetli v tom čase, který máme právě teď téměř za sebou? V době, kdy jsme užívali plnou svobodu a zároveň plnou finanční podporu od státu? Nebo snad začneme hledat další výmluvy, proč a v čem i tahle doba je (byla) nepříznivá? Budeme si pěstovat svou ublíženost, ukřivděnost, pocity ponížení a méněcennosti? To asi k dobrému nevede.

Samozřejmě musíme své době a soudobé společnosti hledět porozumět. Lidem porozumět! Časy se mění, nové otázky, potřeby a touhy se vynořují. A po nové odpovědnosti volají. Ale právě naše odpovědnost nemůže záviset na tom, k čemu je doba příhodná a čemu brání. Ježíš říká: „Naplnil se čas!“ - jde o skutečnost, která nastává Božím rozhodnutím navzdory lidským časům a jejich příhodnosti či nepříhodnosti. Plností času je Kristus sám. Jeho příchod, jeho zjevení, jeho přítomnost, jeho slovo. Po Kristově vzkříšení a seslání jeho Ducha je náš čas pořád plný. Není nač čekat. Není co lepšího očekávat. Nebude líp. Nebude líp v tom smyslu, že se neobjeví lepší, hlubší, vydatnější zdroj života, než který tu už je. Studna, studánka vody živé. Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Boží království je blízko. Je na dosah. Dveře k plnému životu jsou otevřené a nikdo a nic je nemůže zavřít.

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží,“ říká Ježíš. Přiblížilo se, je na dosah. Ale nic víc. Takže to království nenastalo? Proč rovnou naplno nepřišlo? Proč takové Ano i Ne? Zvěst, která těší a uklidňuje, a zároveň rozjitrňuje a provokuje? Jistě se Boží království přiblížilo, praví Ježíš, dále však mluví o tom, že někteří do něho vejdou a jiní nevejdou, že někdo je v něm, že někomu patří, že dokonce v jednu chvíli „je mezi vámi“. Království Boží, ten zdroj života, studánka, je blízko, na dosah, není daleko, není nepřístupná, není uzavřená – a tak stačí jen udělat krůček, sáhnout, vstoupit. A v řadě podobenství a obrazných výroků Ježíš upřesňuje jak. Jsou to samé paradoxy: vstupují předně chudí duchem, děti a sociálně vyloučení, první tam budou poslední a naopak... Co si z toho vzít? Jak tomu rozumět? Že nevstupuje ten, kdo je silný, ani v tom duchovním smyslu, ani ten, kdo podává úctyhodné výkony, ani ty zbožné. Že se do toho království nelze arogantně vlomit, pevnou rukou, mocným vyznáním se ho zmocnit, hrdě a majetnicky se do něho přihlásit. Vstoupit do něho je spíše jako přijmout dar, tiše a pokorně. Síla, schopnosti a postavení nejsou výhodou. A slabost a chudoba (chudoba v žádném ohledu!) nejsou důvodem k beznaději... Do Božího království se vstupuje, jako když vezmeš darované. Nezasloužené, nehodně. Ale umět je

plně přijmout! Vzít za své. Nenechat si od něho odstup. Vážít si toho daru, neodložit ho někam na poličku jako nechtěného porcelánového jelena, ale užívat ho radostně, každodenně. Chodit ke studánce, pít. A tím královstvím, tím zdrojem je Kristus sám. Takový, jaký se podává v evangeliu, ve večeři Páně.

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu,“ říká Ježíš. Teprve takhle je to celé. Boží strana a lidská strana. Bůh naplnil čas, nalil plnou číši, otevřel dveře a od nás čeká ten krůček - pokání a víru. Přijmout dar. Vstoupit. Pokání a víra je dvojí v jednom. Pokání bez víry, to je vyznávání vin uvězněné v minulosti. Je to sebelítost a nárek nad sebou samými. Plačtivé „jsme špatní, bídní, zabředli jsme kamsi, kde se nám nelíbí, co jen s námi bude?“. Točíme se v kruhu. Právě pokání je spojeno s vírou. Je obratem k nezasloužené naději. Jsme zlí, jsme hříšní, a přece může evangelium vstoupit i mezi nás. Do nás. Křesťanská víra je nadějí bez optimismu, pravil jeden náš skotský souvěrec. Ve víře se obejdeme bez optimistických očekávání, že se společnost změní, že se v ní probudí zájem o duchovno, že Pán Bůh nedopustí, aby naše církev zanikla, že odněkud přijdou lidé a peníze... Víra volá: aj, ty, milý budižkničemo, jdi a už nehřeš, tj. nepropadej se do své bezmoci a beznaděje, chop se darů Kristových a pusť je do světa!

Křesťanská víra je důvěrou, že Bůh je věčný a svatý a Kristovo evangelium je síla nehynoucí. Nic jiného, žádné vnější opory. Víra tak ze sebe setřásá pověrečné recepty na úspěch, modlářská vyhlížení silných osobností a snadných řešení, protože se spoléhá na podstatu – že pravda je v lásce a láska je v pravdě. A co ta slova znamenají a jak se spolu snoubí, je tajemstvím evangelia. A my se k němu vztahujeme, čerpáme z něho a učíme se z něho. Čteme bibli, ne jako návod, ale jako mocnou inspiraci. Čteme ji se zájmem především o zákon Kristův a praxi apoštolů. Jako soli je třeba téhle inspirace: Více sluší poslouchati Boha než lidí, sluší se pomáhat chudým, otvírat dům příchozím, otvírat se setkáním, zastat se spravedlnosti...

Kdo ví, zda tahle slanst neproměňuje hodiny z olova, zda právě ona v předstihu nepřipravuje nenápadně cestu těm krásným chvílím, které pak přijdou a srdce mnohých jimi pookřejí. A budou třeba mluvit o příznivých okolnostech, jež nastaly jakoby samy od sebe. A i kdyby nemluvili a i kdyby se mnoho hmatatelného nedělo, víra žije touto pravdou a nadějí. Pane, díky za tvoje evangelium, za tvého Ducha! Amen.

Společná víkendovka mládeže a konfirmandů

Milí přátelé, každý rok pořádáme víkendový pobyt pro naše konfirmandy a mládež. Letos v říjnu jsme vyjeli do Hošťálkové na „samotu u lesa“. Díky Pánu nám přálo počasí, kopečky už hrály všemi barvami - prostě podzimní pastva pro oči! Páteční úvodní pobožnost zaměřenou na naše vnímání Boha si připravila naše (tehdejší) praktikantka, sestra Irena Benešová. Druhý den, v sobotu, jsme se s. praktikantkou připravili biblický program, při kterém jsme se zabývali vystoupením a kázáním apoštola Pavla na aténském Areopagu. (Sk 17) I přesto, že toho mládežníci moc nenaspali, byli při programu velmi aktivní, z čehož jsme měli radost. Nedílnou součástí těchto víkendovek jsou hry, kterých jsme si také užili do sytosti – ať už na louce nebo v chalupě. Nasmáli jsme se určitě na měsíc dopředu. ☺ Také jsme Hospodinu zpívali, až nás v krku bolelo. V neděli se část mládeže zúčastnila bohoslužeb v Hošťálkové, ostatní přijeli do Javorníku na slavení Díkůčinění za úrodu. Děkujeme vám za vaše modlitby, protože Boží ochranu nevnímáme jako samozřejmost, nýbrž jako milost, za kterou je třeba stále prosit. A Bůh nás chránil, za což jsme mu velmi vděční.

Petr Kulík

Setkání presbyterů a presbyterek v Jablůnce

Milí přátelé, v sobotu 23. 11. 2019 jsme se zúčastnili seniorátní presbyterní konference v Jablůnce. Myslím, že nikdo z celkem 4 dospělých účastníků z našeho sboru nelitoval. Hlavním řečníkem byl letos br. farář Petr Firbas, který přednášel o autoritě Písma. Jeho projev byl velmi laskavý, přednáška byla hutná. To se projevilo mj. v následující diskuzi, ve které členové staršovstev sborů našeho seniorátu horlivě rozmlouvali – o Bibli, o současném světě, o předávání víry, o našich sborech (především o biblických hodinách). Na skutečně přátelské atmosféře mají lví podíl domácí bratři a sestry, kteří připravili bohaté občerstvení a pak nás všechny pozvali (!) na oběd do místní restaurace. Na závěr nám ještě ukázali kostel, ve kterém krátce pohovořili o minulosti, současnosti a vyhlídkách do budoucna – co se jejich sboru týče. Bylo to opravdu požehnané setkání.

Malá zajímavost na závěr: S evangelickým sborem v Jablůnce máme společnou historii. Před více než 100 lety také jejich kostel vyhořel. Střecha kostela se vznítla od jedné chaloupky, která stála vedle kostela. A od kostelní střechy se oheň rozšířil na polovinu dědiny! Stalo se to v noci. Všichni hasili a dělali, co jen bylo v jejich silách. Tehdejší farář však spal spánkem spravedlivých... Vzbudili ho až ráno. Tomu se říká probudit se do noční můry...

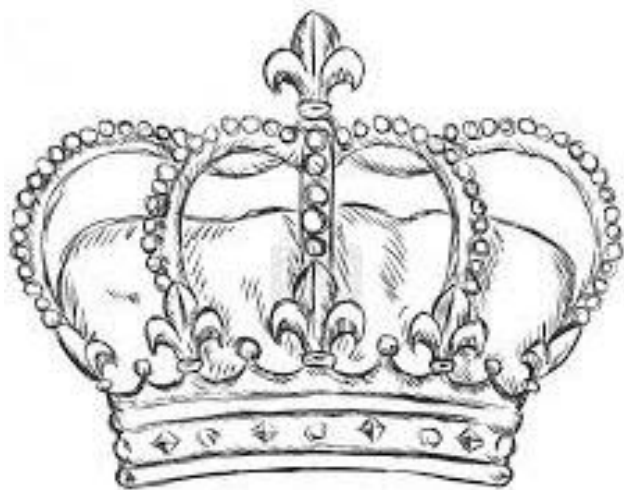
Petr Kulík

Ahoj děcka,

máte rádi překvapení? Ale já ted' nemyslím nějaké malé překvápko. Jako když vám někdo dá čokoládu, vy ji zblajznete a zítra jste na tom stejně jako předtím. Myslím velká překvapení. Taková, co vám změní celý život. Jako třeba když vám do rodiny přibude bráška nebo sestřička. To už pak život není stejný jako byl dřív. Ted' už máte někoho, s kým si můžete hrát, povídat si, prožívat nejrůznější dobrodružství. Ale taky někoho, s kým se musíte o všechno dělit. Dokonce i o své rodiče.

To, co zažila Marie, bylo ale ještě mnohem větší překvapení. Marie byla docela obyčejná dívka z docela obyčejného města Nazaret v Galilei. Brzy se má vdávat. Vezme si tesaře Josefa. Josef rád žertuje, že je potomek velkého krále, krále Davida. A právě k této obyčejné dívce do obyčejného města přišel někdo neobyčejný. Boží posel, anděl. A pozdravil ji jako někoho neobyčejného: „Bud' zdráva, nositelko Boží milosti.“ Než se překvapená Marie stihla vzpamatovat, pokračoval: „Marie, narodí se ti syn. Jedinečný syn. Boží Syn. V něm Bůh naplní, co dávno slíbil. Dá mu trůn krále Davida. A jeho království nikdy neskončí...“ Marii se zatočila hlava. Dítě ted'? Bez svatby? Bez Josefa? Co na to řeknou lidé? „Marie, neboj se. Vždyť Bůh je Bohem nových začátků! I tvoje teta Alžběta čeká miminko, i když to vypadalo, že děti nikdy mít nebude. Toto je nový začátek. Svět už nebude stejný jako dřív.“ Ani můj život, pomyslela si Marie. A nahlas řekla: „Nevím, co mi to přinese, ale chci sloužit Pánu Bohu.“

Udělala dobře? Musí o tom s někým mluvit. Vypraví se do Judska za Alžbětou! Dlouho spolu mluvily, vděčně spolu chválily Pána Boha a malý Jan v mamčině bříšku tancoval. A Marie zpívala píseň. Píseň o tom, že na Boží sliby se můžeme spolehnout. A o králi, který se jí narodí. O králi, který změní nespravedlivý svět a bude vládnout navěky! Vždyť o tom mluvili proroci...

„A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“

(Daniel 7,14)

Podaří se vám hezky vyzdobit korunu pro krále králů?

Vaše Světlana

Z dětské vánoční slavnosti 2018

Berlín a Židovské muzeum v něm

Berlín, hlavní město Německa, ležící na soutoku Sprévy a Havoly je se svými 3,7 miliony obyvatel druhým největším městem v EU. Město, které se dokázalo vyrovnat nejenom s obrovským úbytkem obyvatel, ale i s architektonickou zkázou, dokázalo zaplnit svoji prázdnotu a vybudovat moderní metropoli, která se stala domovem mnohých kultur ale také neskutečnou inspirací v oblasti architektury.

Tato metropole oplývá svojí velikostí a záplavou turistů natolik, že by si v ní jeden mohl připadat ztraceně. Snad na každém kroku zde narazíte na připomínky minulosti. Aspoň jednou je však nutné podívat se při chůzi na

zem, kde můžete vidět kovovou linii znázorňující trasu, kudy vedla berlínská zeď, která ještě před 30 lety dělila Berlín na Východní a Západní část. Jindy se zase musíte dívat před sebe na rozstřílenou fasádu historických budov, zničených při bombardování.

Jednou ze staveb, kterou jsem tentokrát v Berlíně navštívila a která ve mně zanechala opravdu silné dojmy, je stavba

Židovského muzea. Stavbu navrhl a v roce 1999 zrealizoval Daniel Libeskind, žid polského původu, který kromě architektury studoval také hudbu, nejdříve v Izraeli a následně v New Yorku. Do stavby se snažil nadmíru zakomponovat historii židů v tomto městě. Jednou z jeho inspirací byla opera – Starozákonní příběh Mojžíše a Árona od A. Schöneberga, ve kterém se snažil sdílet nesdělitelné, tak jako Mojžíš prožíval nesdělitelnost pravdy, tím že nebyl sám schopen promlouvat k lidu, ale mluvil namísto něj Áron. Notový záznam přepsal architektonickými prostředky do půdorysu stavby stejně jako hebrejskou abecedu do výrazu celého objektu. Muzeum je postaveno ze surového betonu, zvenku obito zinkovým plechem a namísto oken budovu protínají nepravidelné otvory připomínající jizvy. Půdorys stavby má tvar rozpadlé Davidovy hvězdy.

Samotnou expozici je možné projít třemi cestami, které vám postupně převypráví osud židovského obyvatelstva. První cesta vás zavede do exilu – zahrady, kde je 49 (7x7) betonových stél, na jejichž vrcholech rostou olivovníky, jako symbol míru. Druhá cesta vede ke svobodě – není ale úplně zřejmá, musíte na ní včas

zahnout. Třetí cesta vás dovede do věže Holocaustu. Do vražedného konce. Zde je na podlaze položeno 10 000 železných masek, které mají znázornit přes sto tisíc usmrcených židů. Pro zažití velmi nepříjemného pocitu, který vydává zvuk kovu tlukoucího o kov, se můžete po těchto maskách také projít.

Expozice muzea je velmi interaktivní (různé předměty, fotografie, videa, zajímavosti) a prostory unikátní natolik, že vám to hlava nebere a máte pocit závratě či stísněnosti. Mráz po zádech, rozpolcenost a soucit vás taktéž provází po celou dobu. Jedno je na tom celém důležité. Čas od času si připomenout i tady takovou hroznou historii. Dneska sice můžeme nosit „nálepku“ křesťana, ale rozhodně za ni nejsme zesměšňováni ani pronásledováni. Díky, Pane, za tu svobodu, ve které žijeme.

Klárka Pešková

*Věděli jste, že hummus patří mezi tradiční pokrmy židů?

Každoroční **konvent** Východomoravského seniorátu se konal v sobotu 9. listopadu, tradičně na Vsetíně. Za náš sbor se zúčastnili bratři Kulík, Soviš a Mikáč. Projednávalo se hospodaření, různé zprávy, návrhy pro synod, na programu byla i diskuse o úloze laiků v církvi a jiné. Hodně času zabraly volby: nejdříve volby předsednictva konventu na další 4 roky, kde předsedou je opět

Daniel Fojtů a členem se stal i Luděk Mikáč. Potom ještě volby seniorátního výboru - konvent zvolil jako seniora opět Petra Pivoňku, členem výboru je i Petr Kulík. Seniorátním kurátorem je Ludvík Pastyřík, jeho 1. náměstkem je nově Josef Bartoň z Růždky.

Opravy – v listopadu byla opravena podlaha ve sborovém domě. Staré parkety byly přebroušeny a nalakovány, byla vyměněna poškozená část.

V roce 2019 byli v našem sboru pokřtěni:

Konfirmandé: Daniel Kománek, Alžběta Mikesková, Šimon Raus.

Děti: Matyáš - syn Michala a Jany Neubertových; Diana – dcera Jakuba a Marty Procházkových.

V roce 2019 byli v našem sboru (a v jeho okolí) oddáni:

Jakub a Martina Procházkovi; Petr a Kateřina Petroušovi; David a Kristýna Novákovi.

V období od minulého čísla se konaly tyto **sbírky**:

13.10. celocírkevní sbírka na sociální a charitativní činnost – 11 780 Kč

27/10 Jubilejní toleranční dar – 7 510 Kč,

Listopad - na restaurování lavic - 65 070 Kč

Salár se vybírá až do 31. prosince, platit můžete v hotovosti u s. Jiřiny Majtánové nebo převodem na sborový účet 1444717349 /0800 (jako VS používejte číslo domu) O bezhotovostní platbě informujte vždy pokladní sboru.

Pozvání na adventní koncerty:

Velká nad Veličkou 15. prosince
na kulturním domě od 15 hod.

Došli sme k vám na koledu...

18. předvánoční zpívání slováckých
lidových sborů, sólistů a muzik,
moderuje Jiří Miškeřík.

Víte, že sestra praktikantka Irena Benešová se od pobytu
v Javorníku už stihla vdát? Vdala se za br. Jana Lukáše,
rovněž studenta teologické fakulty.

Gratulujeme!

Přehled bohoslužeb v adventním a vánočním období

1. 12. ne	10:00	1. neděle adventní, bohoslužby se slavením sv. večere Páně
3. 12. út	18:30	Roráty – Ladislav Kunc, ŘKC Vlčnov
6. 12. pá	18:30	Roráty – Jan Havelka, CASD Veselí nad Moravou
8. 12. ne	10:00	2. neděle adventní, rodinné bohoslužby
10. 12. út	18:30	Roráty - Pavel Šebesta, ČCE Hodonín
13. 12. pá	18:30	Roráty - Ján Sadloň, ECAV Bukovec
15. 12. ne	10:00	3. neděle adventní – Jaroslava Michnová, ČCE
	16:00	Dětská vánoční slavnost
17. 12. út	18:30	Roráty - Monika Černeková, ECAV Myjava
20. 12. pá	18:30	Roráty – Erika Petříčková, ČCE Kyjov
22. 12. ne	10:00	4. neděle adventní
24. 12. út	16:00	Štědrovečerní bohoslužby
25. 12. st	10:00	Hod Boží vánoční , bohoslužby se slavením sv. večere Páně
26. 12. čt	10:00	2. svátek vánoční – Alexandra Prčíková, ČCE Hrubá Vrbka
29. 12. ne	10:00	bohoslužby
31. 12. út	17:00	Konec roku (vzpomínka na zesnulé členy sboru, rozdávání biblických hesel na r. 2019)
1. 1. 2020 st	10:00	Nový rok , bohoslužby se slavením sv. večere Páně

Srdečně vás zveme na všechna adventní a vánoční shromáždění.

Barevnou verzi časopisu najdete na našich stránkách <http://cce-javornik.estranky.cz>

Javornický evangelík- sborový časopis. Vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Javorníku nad Veličkou, 69674 Javorník 111, <http://cce-javornik.estranky.cz>, e-mail: cce.javornik@gmail.com, redakce: Petr Kulík, Světlana Greplová, Luděk Mikáč.

Vychází 4x ročně Bankovní spojení: 1444717349/0800